

Veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 13, '86-'87
Nr. 28, dd. 11 mei 1987
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verant. Uitg.: Filip Huyzentrout
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Krengverkiezingen

Bij de laatste loodjes van elk akademiejaar horen traditioneel ook de kringverkiezingen. Vroeger misschien echte gebeurtenissen, maar de laatste jaren verschaald tot en met, vooral dan wat de visie betreft, in tegenstelling met het uiterlijk vertoon. En welke kringen passeerden aan het misprijzend oog van uw Veto-verslaggever? Awel, Klio (geïsoleerd op pagina 2), Wina (door het slijk gehaald op pagina 3), VTK en Ekonomika (te licht bevonden op dezelfde pagina).

Stijf

Porno. Voilà, nu uw oren gespitst zijn kunnen we u al meteen de eerste klap toedienen: geen prentjes. Wel een diepgaande analyse van een verregaand boek over dit blote fenomeen. Wie wil ondergedompeld worden in een bad van borsten, penissen (tot zo'n dikke halve meter lang, ja ja...), en andere dingen die normaal het daglicht schuwen spoedt zich met één hand naar pagina 6.

Betaloteek

Drie boeken, da's dan vijftien frank. Het personeel van de biblioteek voelt het al aankomen, dat 'leenrecht'. Raar overigens, hoe die newspeak werkt: een verplichte betaling wordt een recht... En wie denkt dat zijn kleine inspanning nu iemand goed zal doen, heeft het ook al bij het verkeerde eind. En waarom dat leenrecht er dan toch moet komen? Vraag dat maar aan Vlaanderens grote Dewaellicht, pagina 5.

Joseph

Het was nog niet helemaal zeker tot een paar weken geleden. Het kon namelijk ook zijn dat Jozef van den Berg een toernee in het buitenland begon. Die gaat dus blijkbaar niet door, zodat Van den Berg wel degelijk naar Leuven komt met zijn nieuwste voorstelling, 'De Pleisterplaats'. Veto zag ze al, en was er niet over te spreken. Maar onze functie indachtig spreken we toch, en wel op pagina 5.

Tentoonstelling Kubisme Een verzameling kleine blokjes

Zoals het de impressionisten verging, die op het einde van de 19de eeuw op de officiële salons geweerd werden en spottend de naam 'peintres impressionistes' meekregen, zo verging het ook het kubisme in 1908. Henri Matisse, die deel uitmaakte van de jury van de 'Salon d'automne' weigerde de kubistische werken van Braque met het argument: 'ce ne sont que de petits cubes'. Voor het eerst werd de term 'kubus' betrokken op de toenmalige experimenten van Braque.

Hier analyseren zij hun onderwerpen door ze weer te geven als een bundeling van verschillende gezichtspunten. Ook de dieptedimensie vervaagt. Later zullen ze in plaats van de werkelijkheid te abstraheren in eindeloze facetten, hun schilderijen veel meer denken vanuit abstracte structuren en vormen, die de voorwerpen uit de werkelijkheid suggereren. Wanneer deze manier van werken in een al te grote abstraktheid dreigt te vervallen, wordt de periode van het syntetisch kubisme ingeluid. Door het plakken van letters en stukken papier brengen ze opnieuw kleur en realiteit in hun werken, die zo beter leesbaar worden.

Paul Cézanne was één van de eerste kunstenaars die de werkelijkheid niet langer wou weergeven zoals ze is. Samen met de latere kubisten was hij van mening dat zo'n weergave onmogelijk is.

... in kubistisch perspectief.

Voor Cézanne dient de kunstenaar in zijn werk twee werkelijkheden in evenwicht te houden, enerzijds de driedimensionale ervaringswereld, anderzijds het tweedimensionale karakter van het schilderij.

Cézanne realiseert dit evenwicht hoofdzakelijk langs twee technieken: hij reduceert de relatieve afstand tussen voor- en achterplan zodat de illusie van perspectief verloren gaat, en hij combineert verschillende standpunten tegenover het waargenomen model van één schilderij.

Marilyn Monroe (zie ook onze mid-denpagina)...

Braque werkt deze problematiek verder uit. Voor hem moet al het voorgestelde op het schilderij eerst en vooral als een configuratie van kleuren en lijnen op een plat vlak beschouwd worden. De voorgestelde objecten moeten dan ook niet meer afgeijnd worden tegenover de hen omgevende ruimte, maar deze twee moeten met elkaar fusioneren.

Picasso

Picasso doet zijn intride in het kubisme met het overbekende 'Les Femmes d'Alger (O. J. R. M.)'. Ook hier ontbreekt iedere diepte-illusie, worden de figuren gefragmenteerd weergegeven, en toont hij tegelijkertijd verschillende aspecten van de figuren.

Picasso en Braque evolueren dan verder naar het analytisch kubisme.

Inschrijvingsgeld De 15.000 komt eraan

Op de agenda van de volgende academische raad — maandag 11 mei — wordt er een beslissing genomen omtrent de inschrijvingsgelden voor volgend akademiejaar. Hoogstwaarschijnlijk worden die geïndekeerd, wat er op neer komt dat een niet-beurststudent volgend akademiejaar 15.000 fr zal betalen. Dat het anders kan, bewijst de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Hardnekkige geruchten stellen dat men daar het inschrijvingsgeld zal blijven behouden op 10.000 fr.

Omdat de bepaling van het inschrijvingsgeld wettelijk aan de orde is — volgens het Sint-Annabesluit moeten de universiteiten nu zelf én voor 1 juli beslissen — circuleren er binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad (de VLIR) allerhande voorstellen. In de VLIR-nota wordt de vraag naar indexatie van het inschrijvingsgeld gesteld en daarmee kan het Bureau van Akademische Raad (BAR — bestaande uit rektor Dillemans, vice-rektor Deruyttere, voorzitter studentenaangelegenheden Masschelein en de drie groepsvoorzitters) akkoord gaan.

Verhoging

Vanuit de VLIR wordt er bovendien voorgesteld om ook het eksamen-geld en rolgeld te indexeren. Hierbij merken we op dat het totale inschrijvingsgeld bestaat uit drie componenten: collegegeld, eksamen-geld en rolgeld. Voor een niet-beurststudent bedragen die tot vóór vorige jaar (84-85) respectievelijk 10.000, 1000 en 500 fr.

Vorig jaar (85-86) kwam men binnen de VLIR overeen om het collegegeld (10.000) met 30% te verhogen tot 13.000 fr. Het totale inschrijvingsgeld — eksamen-geld en rolgeld inbegrepen — bedraagt dus voor dit akademiejaar 14.500 fr voor niet-beurststudenten.

Het voorstel naar volgend jaar houdt in dat niet alleen het collegegeld

(13.000) maar ook het eksamen-geld en rolgeld zal geïndekeerd worden. Dit komt neer op een inschrijvingsgeld dat de 15.000 haalt en zelfs licht overtreft. Binnen de VLIR is men principieel

Verdubbeling

Maar dit is nog niet alles. Vanuit het Limburgs Universitair Centrum — maar niet alleen van Limburg, zegt men op de VLIR — stelt men voor om de akkoord om het inschrijvingsgeld te indexeren, maar men zal dit pas werkelijk doen wanneer een bepaalde spilindex overschreden is. Hoeveel die spilindex bedraagt, weten we niet. Bedraagt die bijvoorbeeld 2%, dan is de kans groot dat je volgend jaar 15.000 fr inschrijvingsgeld betaalt omdat de inflatie het laatste jaar ongeveer met 2% toegenomen is.

Belangrijk hierbij is dat de VLIR haar beslissing niet dwingend kan opleggen aan de universiteiten, die in feite autonoom kunnen beslissen. Zo heeft bijvoorbeeld de Vrije Universiteit Brussel vorig jaar beslist om het inschrijvingsgeld niet te verhogen en ook dit jaar lijkt men daar niet gewonen voor een indexering. Aangezien het BAR akkoord is met een indexering, is de kans groot dat de inschrijvingsgelden andermaal verhoogd worden, dit in tegenstelling tot de situatie in Brussel.

kategorie verminderd inschrijvingsgeld af te schaffen. Momenteel zijn er 3 niveaus van collegegeld (dus niet-inschrijvingsgeld): voor niet-beurststudenten (13.000) voor beurststudenten (1950) en bijna-beurststudenten (6500).

Deze laatste categorie is ingevoerd in '78. Je betaalt dit verminderd inschrijvingsgeld wanneer het inkomen van je ouders tot 50.000 fr/jaar hoger ligt dan de maksimum inkomensgrens waarvoor je nog in aanmerking komt voor een studietoelating. Of anders gezegd: als je op het nippertje geen studietoelating meer ontvangt — en dus ook niet niet kan genieten van het lagere inschrijvingsgeld — betaal je een inschrijvingsgeld dat tussen de categorie beurststudent en niet-beurststudent ligt. Nu wordt er dus voorgesteld om deze min of meer sociaal rechtvaardige maatregel af te schaffen, waardoor voor die categorie studenten het collegegeld prompt zou opgetrokken worden van 6500 naar 13.000 fr, een verdubbeling dus. Dit is echter nog een voorstel: wat het wordt, zien we volgend jaar wel.

Waar we meer zekerheid over hebben, is dat het inschrijvingsgeld zal geïndekeerd worden. De slogans "10.000 nooit" staan nog op vele muren. Een kleine aanpassing met de verkwast kan de slogans wat actualiseren. Maar er zal naar volgend akademiejaar toe vast en zeker wel meer dan dat gebeuren. Meer daarover volgende week.

Marc Sys

Carla Rosseels

De tentoonstelling loopt van 6 tot 19 mei, iedere weekdag van 12.30 u tot 18 u in de expositiezaal in het faculteitsgebouw van 'Letteren en Wijsbegeerte' Blijde Inkomststraat 21.

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

een dergelijke opleiding. Af en toe met succes.

Hans Devroe

Lit (2)

Weer eens zet 'Veto' de literatuur op de frontpagina ("Veto sprak met Herman De Coninck, deel 1") en ook op p. 11 vinden we interviews ter gelegenheid van Leuven Litterair. Dat is prachtig, maar... ook Veto vindt, en ik citeer, de hele zaak een "vrij grijze en nogal overbodige bedoening zonder hoogtepunten". Ook de titel wijst erop dat Leuven Litterair een commerciële, eerder dan een artistieke happening is. Waarom zou Veto dan niet eens aandacht besteden aan de echte Leuven Litterair die door de Universitaire Werkgroep Literatuur in het Stuc georganiseerd werd op 1 april 1987. Niet commercieel van opvatting, wel artistiek van niveau, kon deze avond bogen op een talrijk publiek dat met veel aandacht luisterde naar het nieuw talent dat de werkgroep dit jaar ontdekte en naar de gevestigde waarden.

Alfred Warrinier
Public Relations UWL

Lit (1)

Na L. Deflo (uitgeefdirecteur Mantau), zie 'De Standaard' van 7 maart, wijst ook H. De Coninck nu (4 mei) op de noodzaak van 'leren schrijven aan de universiteit'.

Juist, maar ook het intrappen van een open deur. Reeds vele jaren zorgen met name te Leuven het Instituut voor Literatuurwetenschap (theoretisch) en de Universitaire Werkgroep Literatuur (meer praktisch, in 's Stuc) voor

INSCHRIJVINGEN — Het belang indachtig van een degelijke vorming, ook op gevorderde leeftijd, worden er steeds oudere heerschappen gesignaleerd aan deze universiteit. Vergrijzing alom, en dan zijn deze kerels niet eens afgestudeerd. (Foto Peter Vermeiren)

Kringverkiezingen Klassieke Tu quoque fili mi

De democratische traditie van Grieken en Romeinen is eeuwenoud. En al is Klio nog zo'n kleine kring, ook dan wordt nog steeds, bij wijlen, de pot aan scherven gegooid. Al beginnen die kleine kringen wel naar lucht te happen: ze hebben te kampen met tekort aan aandacht en daardoor tekort aan leden, en, hoe vicieus die cirkel, voor je het weet ben je het laatste overblijvende lid.

'Gelukkig sta ik hier alleen als kandidaat. Nu moet ik tenminste een programma maken. Anders stemmen jullie toch maar voor de mooie kop'. Maar spannend is het allerminst: En dat geldt ook voor de kalendervulling: Klio haspelt zijn fuifjes af, herhaalt

Gert Walravens

Nog meer personeel

Aangezien op het eerste bericht van vakatures zich onvoldoende mensen aanboden, of dat mensen zich terugtrokken, is een tweede oericht noodzakelijk.

De Leuvense Overkoepelende kringorganisatie zorgt ter ondersteuning van de werking van haar geledingen Sociale Raad, Kringraad en Algemeen Beheer gedurende het academiejaar 1987-1988 4 halftijdse krachten (19,5 uur per week).

Van de personeelsleden wordt verwacht dat ze de Algemene Vergadering van hun raad praktische en inhoudelijke ondersteuning verstrekken om op haar werkingssterrein tot een doordacht beleid te komen en om dit beleid met kennis van zaken uit te voeren.

Alle personeelsleden werken met een bediendencontract van bepaalde duur (1 jaar) dat ingaat op 1 september 1987 en afloopt op 31 augustus 1988.

Schriftelijke sollicitaties, met CV, motivering en vermelding van specifieke ervaringen die voor en raad nuttig kunnen zijn, moeten ten laatste op woensdag 20 mei 1987 te 16.00 aangekomen zijn op het sekretariaat in de 's Meiersstraat 5.

Voor de geledingen Kringraad, Sociale Raad en Algemeen Beheer ligt de verdeling van de mandaten nog niet definitief vast; wegens besparingsperielen is het niet mogelijk te voorzien hoeveel mensen er aan de slag kunnen en hoe de concrete taken verdeeld zullen worden over de mandaten. We gaan er vanuit dat er 4 mensen aan de slag kunnen.

Help!
We zoeken vrygestelden!

Straaks komt
Ekonomika nog terug.

"Kampagne"; in de Dekenstraat vermeldt het woordenboek "ezelskoersen, gratis vaten, gastoptredens". Op de zesde verdieping van het Erasmus-huis niets daarvan. Sereen, misschien, mythisch, zeker, efficiënt, bijzonder.

Woensdag 6 mei, 17u: ongeveer 70 mensen (er zijn er ongeveer 300 die Klasseke of Oude Geschiedenis studeren) getroosten zich de moeite wat te gaan opsteken over hun volgende presidiumploeg. Kwestie van toch iets te weten. Tot die ochtend had het immers geduurd voor de kandidaten zich kenbaar wilden maken op de uithangborden van het MSI. Voor elke post hadden sinds begin april al enige namen gecirkuleerd. Sommige daarvan stonden nu ook op papier, andere waren vervangen. Alleen de post 'Bacchus' (oftewel het hoofdredacteurschap van het kringblad) was nog blanco gebleven.

In de namiddag werd hiervoor dan toch nog een kandidaat gevonden, wat dan ook meteen de eerste en laatste verrassing werd voor de kringverkiezingen '87.

De ene al grappiger dan de andere, 'ambieerden' allen hun post, in speches of met een paar verlegen woorden. Weinig nieuws onder de zon, alles alleen een beetje beter dan vorig jaar, als dat maar enigszins mogelijk zou zijn.

Stemmen

Variaties op dit tema; de paar toekomstgerichte slogans zoals daar waren de telecommunicatie en informatika in de ironiserende rede van toekomstig preses Filip Lenders, de traditionele democratiseringen van Sociaal en Cultuur, damesminivoetbal voor Sport, er muziek naar ieders smaak voor Animatie.

De stemming voor, onthouding, tegen) verloopt ordelijk, te ordelijk eigenlijk, want iedereen heeft alleen maar VOOR gestemd. Een functie haalt het dordrieste rekord van 5 (vijf) tegenstemmen.

Elke opwinding over zo'n gang van zaken is overbodig. 300 leden produceren geen twintig elkaar bekonkurrenende ploegen. Of preses Lenders:

Latyn is dood.

Klio byna

Veto, jaargang 13 nr 28 dd. 11 mei 1987

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredaktie: Didier Wijnants

Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel

Redaktie: Geert Coene, Lode Desmet, Trui Moerkerke, Carla Rosseels,

Marc Sys, Peter Vermeiren

Doka: Hendrik Delagrang, Pascal Grooten, Jeroen Revalk,

Peter Vermeiren

Zetwerk: Polleke Bijnders, Ria De Schutter, Trui Moerkerke,

Koen Van Muylem, Didier Wijnants

Lay out: Geert Coene, Lode Desmet, Carla Rosseels, Koen Van Muylem,

Didier Wijnants

Tekeningen: Tuur Ruytjens

Medewerkers: Joost Bollens, Els Groessens, Lieve Houwaer, Erwin Jans,

Rudy Lanssens, Koen Meerschaert, Jan Mertens, Bruno Peeters, Bart Pincel,

Hilde Van den Bulck, Hilde Van Muylem, Griet Vergauwen,

Christophe Verbiest, Gert Walravens

Eindredaktie: Koen Van Muylem

Opplage: 8000 eksemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-;

over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste vrijdag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Stafari wint de verkiezingen... Wina: een jungle?

Na een erg rustige — om niet te zeggen doodse — verkiezingskampagne, heeft Stafari verleden woensdag de verkiezingen in Wina gewonnen. Stafari, met voornamelijk mensen uit het huidige presidium, was de enige verkiesbare ploeg, naast drie lolploegen. Toch behaalde ze maar 66% voorstemmen. En eigenlijk was dat nog veel...

Mexico voor hun rechten, en nadat 'Walter Capiou' Stafari had voorgesteld, eiste het publiek (dat voor 90% uit leden van Stafari bestond) dat Walter verder zou gaan met een spelletje Hoger-Lager tussen de verschillende ploegen. Wina lager volgend jaar, denken wij.

Ernstig tussendoor

Af en toe vonden we een stukje ernstig gebabbel in deze jungle. Zoals de voorstelling van de kandidaten voor de raden (in Wina worden deze afzonderlijk verkozen): dat daarvoor te weinig kandidaten zijn, is een jaarlijks terugkerend fenomeen. Maar nu was het nog een stuk erger dan anders. Slechts vier Stafaristen waren kandidaat voor één of andere raad; samen met de vier onafhankelijken geeft dit een totaal van acht, voor meer dan twintig plaatsen. Voor cultuurraad en sociale raad waren er helemaal geen kandidaten, voor POC, departementaarsraad en fakulteitsraad Informatica slechts één kandidaat. De discussie die bij de voorstelling van deze kandidaten op gang kwam, werd echter stopgezet om weer over te gaan naar het hoger beschreven luchtige gedeelte.

Het was eigenlijk niet voorzien, maar na aandringen van iemand uit het publiek, werd dan toch de kans

Dit alleen maar om u een idee te geven van de subtiliteit van het nieuwe Wina-presidium, (Foto Jeroen Revalk)

gegeven om vragen te stellen. Na vragen over Aids in de 21ste eeuw, de verdeling van bier en andere dranken in wina, kwamen dan toch nog kort enkele aspecten van het Stafari-programma aan bod: beheer en boekhouding waren dit jaar één post. Dit gaat veranderen: volgend jaar geen beheer meer! De verschillende verantwoordelijken mogen zelf hun geld beheren. Positief is echter wel dat Staf het stemmen met lidkaart wil af-

schaffen, maar dit redelijke voorstel draaide uit op een luidruchtige onenigheid in de ploeg zelf. En toen de vraag gesteld werd of Stafari volgend jaar even actief zal zijn als tijdens de verkiezingskampagne, werd er bijna ruzie gemaakt over wiens campagne het nu eigenlijk was. Tussen de discussie over vaten en affiches door, vingen we op dat het beleid van dit jaar voortgezet zal worden: 'studentgericht', maar wel 'realistischer' bijvoor-

beeld in het cultuurbeleid. En terwijl het zoveelste gratis pintje werd aangeboden aan de paneleden, werd de discussie over bier en Aids verdergezet. Laten we hopen dat het beleid dat Stafari volgend jaar zal voortzetten minder luchtig wordt dan dit debat...

Bart Pinceel
Lieve Houwaer
Koens Meerschaert

Kringverkiezingen VTK PULS, dus

Net zoals in de andere kringverkiezingen werden ook in VTK, de kring van de studenten burgerlijk ingenieur, verkiezingen georganiseerd. Veel fut zat er dit jaar niet in, en de enige echt serieuze ploeg werd dan ook zonder problemen verkozen.

Om alles in goede banen te leiden was er het verkiezingsreglement. Dit reglement, net zoals de statuten van VTK, omvat alle bepalingen waaraan de ingeschreven ploegen moeten voldoen, en de faciliteiten waarvan de ploegen gebruik kunnen maken. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat een ploeg zich inschrijft, subsidies (2.500 fr) ontvangt en zich niet verkiesbaar stelt. Dit "niet-verkiesbaar stellen" is een mogelijkheid die enkele jaren geleden in het verkiezingsreglement ingebracht werd om lolploegen in te kunnen schrijven zonder het gevaar dat deze effectief (en ongewenst) verkozen zouden worden. Het feit of een ploeg al dan niet verkiesbaar is, moet bij de inschrijving aan de preses meegedeeld worden, en wordt pas op de dag van de verkiezingen zelf bekendgemaakt.

Het was de voorbije jaren de gewoonte geworden dat een deel van het huidige presidium zich opnieuw kandidaat stelt voor een volgende ambtermijn. Dit jaar was dat ook het geval, en PULS was de naam van deze ploeg. Gezien de omvang van het presidium van dit jaar, en gezien het enthousiasme van de Pulsers (zij hadden onder andere het verkiezingsbal van dit jaar georganiseerd) was er dit jaar geen enkele serieuze tegenkandidaat komen opdagen. Lolploegen waren er wel in overvloed, de namen: Amor, Blanco, Dreft, Equipe 'Cochon', Female Revolution, Omer, PIT en Testarossa.

Het verkiezingsreglement bepaalt onder andere dat de kandidaat-ploegen hun programma mogen voorstellen in het laatste nummer van het kringblad. De laatste jaren is dit evenwel afgedaald tot het zo ludiek mogelijk overkomen, zeker omdat er zoveel lolploegen zijn.

De enige ploeg die een ernstig programma indiende (PULS) klom dan ook saai tussen de rest.

De verschillende campagnes van de ploegen kwamen, vergeleken met vorige jaren, traag op gang. De meeste (lol-)ploegen hebben trouwens weinig of geen propaganda gemaakt. Equipe cochon viel wel op door de grote hoeveelheid kondooms die zij gratis had kunnen bemachtigen, en kwistig rondstrooide. PULS bewees nogmaals dat ze van aanpakken weten, en pakten onder andere uit met een mechanische stier aan Alma 3.

De avond voor de verkiezingen heeft traditioneel het debat plaats. Dit jaar was dat maandag 4 mei, onder een zeer matige belangstelling: er waren maar 150 tot 200 belangstellenden komen opdagen, de ploegen en hun directe aanhangers inbegrepen. Op deze avond krijgen de ploegen de kans om zich kort te stellen, en wordt een debat georganiseerd tussen de kandidaten over een aantal VTK-topics.

Alle ploegen (zelfs PULS) deden zo hard mogelijk hen best om zo grappig en lollig mogelijk over te komen, op één ploeg na die krampachtig poging deed om serieus te blijven, maar dat leek dan weer zeer lachwekkend en af en toe idioot.

Het koddigst waren voorvoeten Sam en Willem die door ploeg Blanco en Dreft ingehuurd waren om de avond van de jeugdbeweging een beetje spiritueel te ondersteunen. Deze proloogsters kwamen origineel en gevat uit de hoek en organiseerden zwaar onder de aanwezigsten een mini-opiniepeiling naar de populariteit van de overige ploegen.

Uiteindelijk ging de debatavond toch de mist in. Preses Zwof had elke ploeg een tiental dia's gegeven waaronder een korte montage moest gebruikt worden. Dit laatste deel van de avond liep behoorlijk uit, verveling sloeg toe, zodat de zaal om twee uur al half leeg was.

De stemming de volgende dag (5 mei) stond statutair open voor alle ingenieursstudenten, maar de opkomst was zeer flauw. Amper 434 studenten vonden het nodig hun stem te komen uitspreken. In het totaal zijn er ongeveer 2.400 studenten aan de fakulteit, waarvan 1.900 voor hun eerste diploma. Ter vergelijking: vorig jaar kwamen er welgeteld 1.068 studenten hun stem uitbrengen.

Wat bovendien nog het meest verraste, was dat er meer dan één ploeg op het stembiljet stond. Zowel de gedooverde favoriet PULS, als de vermeende lolploegen Omer, PIT als Testarossa bleken verkiesbaar.

Mogen we hopen dat er volgend jaar meer concurrentie is, en dat er meer studenten het nodig vinden hun mening te uiten, of is de ingenieursstudent dan toch aan het vervlakken?

Bruno Peeters

Verkiezingen Ekonomika Oude wijn in oude zakken

De eerste week na de Paasvakantie werden de ekonomiestudenten even in hun lenteblok opgeschrikt: de ekonomika presidiumverkiezingen. Ondanks het feit dat er drie mededingende ploegen waren, bleef het een vrij matte bodding die maar zelden kon boeien.

"Tot ver buiten onze fakulteitmuren zijn deze verkiezingen vermaard en berucht. Het entoesiasme meeleven, de creativiteit en de stunts van de ekonomisten maken van deze verkiezingen immers jaarlijks een topevenement in Leuven."

Dit fragment komt uit een door ploeg Werner volgeschreven editie van de Financieel-Economische Tijd. Naast deze zwaar gesponsorde ploeg Werner traden nog twee andere ploegen in het strijdperk: IVBA en ploeg J & J. De verkiezingsdagen werden evenwel geheel gedomineerd door ploeg Werner. In de welbekende ekonomikastijl ging het erom om zoveel mogelijk in de kijker te lopen en om via een gesubsidieerde uideel- en weggeefpolitiek zoveel mogelijk stemmen te winnen. Een greep uit de activiteiten kan dit verduidelijken: gratis optreden van Hans De Booy, John Massis op bezoek, massa's gratis vaten, speciale maaltijden...

Eerstgenoemde ploeg kon op dit vlak een vrij gevarieerd, zij het weinig creatief, programma presenteren. De tegenstrevers konden hier maar weinig tegenoverstellen. De omvang van de respectievelijke budgetten van de ploegen zal hieraan wel niet vreemd geweest zijn.

Een en ander bracht mee dat er bijna geen aandacht werd besteed aan de programma's van de verschillende

kandidaten. Ook het naar jaarlijkse gewoonte nauwelijks bijgewoende verkiezingsdebat kon deze leemte niet opvullen. Als belangrijkste wapenfeit kan worden vermeld dat alle ploegen een structuurwijziging voorstonden. IVBA was gewonnen voor het werken met projectleiders die autonoom een bepaald project uitwerken. In plaats van het centraliseerde systeem van nu, met één preses en zijn "vices", zou men moeten komen tot een uitgebreide kern met een grotere mitbestuur. Ploeg Werner zocht het daarentegen bij een herwaardering van de jaarverkiezing. Ekonomika zelf zou zich enkel moeten bezighouden met de grote activiteiten. De kleinere activiteiten zouden beter worden georganiseerd door de jaren afzonderlijk onder coördinatie van Ekonomika.

De discussies die volgden, hadden weinig om het lijf. Zelfs na het debat was nog steeds niet duidelijk wat nu essentieel het verschil was tussen de verschillende ploegen. Eén ding was reeds voordat de verkiezingen plaatsvonden wel duidelijk: de weinig geprofileerde kandidaten, die dan nog allemaal ei zo na hetzelfde verkondigen, staan er allen borg voor dat ook het 58ste ekonomikajaar niet grondig zal verschillen van de vorige.

Het "entoesiasme meeleven" van de studenten mocht dan al tijdens de verkiezingskampagne ver te zoeken zijn, tijdens de stembusgang bleef er niets meer van over. Slechts 1080 mensen brachten hun stem uit: 52% van de stemgerechtigden. Zoals verwacht behaalde de ploeg met het grootste verkiezingsbudget ook de meeste stemmen. Ploeg Werner werd met 64% van de stemmen de overwinnaar. Ploeg J & J en ploeg IVBA behaalden respectievelijk 22 en 14%.

Joost Bollens

Rijnders' Pick-Up

Driehoeksverhouding met de taal

Begin januari tijdens de "Week van de onbehaaglijke komedie" las Gerardjan Rijnders in een wereldpremière de voorlopige versie van zijn nieuwste stuk "Pick-Up". Intussen is het stuk herschreven, voltooid en op de planken gebracht. Leuven had opnieuw een première: de Belgische dit keer.

"People who need people are the luckiest people in the world" (of iets dergelijks) zingt Barbara Streisand op het einde van de voorstelling, maar veel verder komt ze niet. Haar stem en de melodie worden vervormd, uitgerekt, versneld tot er nauwelijks nog sprake is van zang: flarden van uitgerekte woorden en zinnen en ruis, alsof de muziek te dicht in de buurt is gekomen van een zwart gat. De man en de vrouw liggen uitgeput op hun rug op een reusachtig puzzelstuk dat oit een deel is geweest van een zinvol verhaal. Het verhaal van de boodschap van de engel aan Maria bijvoorbeeld. Maar de engel is onthoofd en een boodschap heeft hij dus ook niet meer.

De lezing die Rijnders gaf van zijn tekst was hallucinant. Snel en zonder enige noemenswaardige rustpauze las hij de dialoog tussen een man en een vrouw. Een dialoog die al vlug werd wat ze in wezen was: een monoloog opgebouwd als een chinese doos. In iedere doos een andere doos, achter

iedere deur een andere deur, terwijl de werkelijkheid oneindig ver af blijft. De taal verloor iedere referentiële functie en spon haar eigen onbegrijpelijk en ondoordringbaar web: een netwerk van woorden, woorden, woorden... In het Veto-interview zei Rijnders over zijn tekst: "Alles probeer ik samen te brengen: anekdotes die ik hoor, dingen die ik lees in boeken en kranten. Wat mij intrigeert is een zwart gat dat de taal naar zich toetrekt en zodanig uitrekt dat er niets meer van overblijft. Dan kan je volledig nieuwe verbanden leggen. Een volstrekt willekeurig woordkleedje wil ik weven." (Veto 22)

Maar een lezing is geen voorstelling en om dat laatste is het Rijnders uiteindelijk te doen geweest: hij schreef "Pick-Up" voor twee acteurs, een man en een vrouw, Titus Muizelaar en Lineke Rijxman. Met zijn regie heeft Rijnders andere mogelijkheden aangeboord dan zijn tekstlezing suggereerde. Het "volstrekt willekeurig woordkleedje" is vervangen door een hard, maar fascinerend conflict tussen twee mensen. Het gaat om een driehoeksverhouding, maar misschien zijn er wel vier hoeken, of uiteindelijk misschien zelfs maar twee. Misschien is er alleen maar de man en de vrouw en is de scène hun hele wereld, hun "huis clos". De echte derde in de driehoeksverhouding is de taal. Zij bedriegt zowel de man als de vrouw, schaamteloos. Iedere poging tot communicatie wordt ondermijnd door de taal in haar dubbelzinnigheden en onverwachte nuances, waar de twee

personages hopeloos in verward raken. "Ik word gek van taal" zegt de vrouw. De man antwoordt: "Taal wordt gek van ons." Er is iets bedrieglijks aan de filosofische definitie van de mens als een sprekend dier. De mens is een praatziek dier geworden en de taal, het menselijke communicatiesysteem bij uitstek, is zijn besmetting. De man en de vrouw praten, maar zij ervaren de taal als iets vreemds, iets dat niet langer een uitdrukkingsmiddel is voor hun gedachten, gevoelens en persoonlijkheid. En omdat die taal er geen uitdrukking aan geeft, bestaan gedachten, gevoelens en persoonlijkheid misschien niet. "Ik hoor geen gedachten meer, alleen maar formuleringen", zegt de vrouw. Op de vraag van de man wat het verschil tussen beide is, antwoordt ze: "Het verschil? Leven." De taal stelt iedere werkelijkheid en oorspronkelijkheid in vraag. Ze trekt de waarde van de herinnering in twijfel en daardoor het geloof in een coherent beeld van het eigen ik. Het besef van zichzelf is een niet meer samen te stellen puzzel. Het verlangen naar "iets echts" is een onmogelijk verlangen. In die onmogelijke ruimte van het verlangen zijn de man en de vrouw gedoemd om samen te blijven en mekaar te kwelen.

Het gedwongen samenzijn van de personages geeft regisseur en acteurs de mogelijkheid een aantal verschillende akteerstijlen te hanteren: van (te schreeuwerig) ingeleefd realisme tot verrassende slapstick. Er zijn zowel momenten van onderkoeldheid als van

fysieke agressie. Veel clichés over mannen en vrouwen passeren de revue, maar ze worden steeds bewust en consequent gehanteerd. Vooral in het tweede gedeelte van het stuk wordt er op bepaalde momenten snel en scherp geschakeld van het ene gevoelsveld naar het andere: slapstick kantelt in een wrede obscene scheldpartij, waarna de man en de vrouw mekaar letterlijk in de haren vliegen totdat zij er uitgeput bij neervallen, langzaam en stil opnieuw beginnen te spreken en

opnieuw misverstanden opstapelen. Spreken is onmogelijk, maar zwijgen staat gelijk met sterven. Dat is de essentie. Pessimisme? Cynisme? Niet volgens Rijnders zelf: "Iemand zei laatst tegen mij: de personages in jouw stukken zouden er beter aan doen te zwijgen. Dat spreek ik tegen. Mijn personages spreken met elkaar, zijn met elkaar bezig. En dat vind ik hoopvol, ook al bouwen ze het ene misverstand op het andere." (Veto 22)

Erwin Jans

Dit heerschap pleegt wel eens een volstrekt willekeurig woordenkleedje te weven; Maar wanneer hij dat dan gaat registreren wordt het resultaat plots iets heel anders. Pick-Up, om maar één voorbeeld te noemen. (Foto Jeroen Revalk)

Dialezing over volwassenenstrips door (PL)

Lelijk tekenen

Woensdag 6 mei gaf Pascal Lefèvre — geen onbekende voor trouwe Veto-lezers — een lezing over de volwassenenstrip. In Vlaanderen blijven stripverhalen nog steeds stiefmoederlijk behandeld te worden, in tegenstelling tot onze buurlanden.

Pascal Lefèvre begon zijn uiteenzetting met de geschiedenis van de volwassenenstrip sinds de jaren zestig. Hij deed dat eerst aan de hand van de ontwikkelingen van striptijdschriften, waarin de eerste veranderingen zich aftekenden. Vervolgens schetste hij de wijzigingen op de stripmarkt. Men ging druk experimenteren, zowel op

inhoudelijk als op grafisch vlak: het afgeronde verhaal was niet meer nodig, en nieuwe grafische technieken werden geïntroduceerd. Zelfs lelijk tekenen was aanvaard. De klopper van de vernieuwingsbeweging was Frankrijk.

In de jaren tachtig keerde men terug tot een duidelijke verhaalstructuur, dikwijls getekend à la Hergé (Klare Lijn). Toch bleven de bestaande verworvenheden overeind, zodat de stripmarkt vandaag de dag een zeer heterogeen en divers oeuvre aanbiedt.

Aan de hand van een dertigtal diapositieven toonde Pascal Lefèvre werken van een aantal minder bekende hedendaagse stripauteurs. Namen als Gotlib, Boucq, Fred, Mœbius, Andreas ... doen nog wel een belletje rinkelen, maar wat te denken van

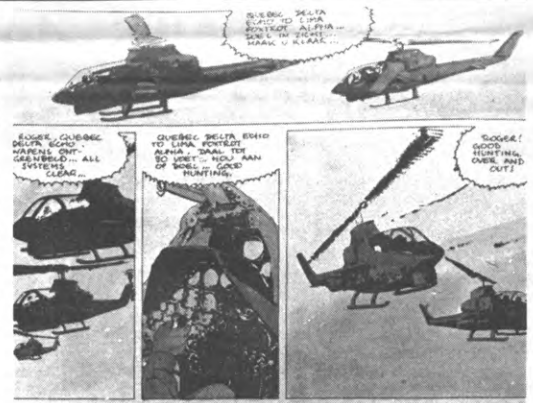
Teule, Mattioli, Mattotti en Vuillemin? Dit overzicht kwam een beetje chaotisch over. De ordening volgens humorstrip, tekenstijl, omkadering... kwam niet helemaal uit de verf. Op de laatste vier auteurs (Munoz-Sampayo, Duveaux, Mattotti en Vuillemin) werd wat dieper ingegaan, als 'favorieten' van de spreker.

De lezing kende een aarzelend begin — misschien omdat Pascal Lefèvre teveel aan zijn tekst gebonden was, — maar naar het einde toe ging het vlotter. Het zou interessant geweest zijn indien een lijst van de getoonde strips voorhanden was voor het publiek. Een groot deel van de namen ging verloren. Daardoor valt het te betwijfelen of stripfanaten veel nieuws geleerd hebben. De getoonde afbeeldingen waren heel aantrekkelijk, maar hoe kom je aan die albums als je de auteurs niet kent? De lezing groeide de leken in de stripwereld daardoor waarschijnlijk helemaal over het hoofd. Toch een interessante uiteenzetting over een volwassen medium dat in Vlaanderen zelden of nooit aan bod komt.

Els Groessens

Onze stripkenners, samen met zijn 'favoriet' verenigd op de foto.

(Foto Hendrik Delagrangé)

STRIPS

Meoessonregens is het eerste album in de reeks Thomas Rindt. Hierin is deze journalist samen met zijn collega-fotograaf Hendrik Lisauer over reportage in Meatham. Deze Zuidoostatische staat, waar een burgeroorlog aan de gang is tussen regeringstroepen en het Meothams Bevrijdingsfront (MBF), toont verrassend veel gelijkens met Vietnam.

Nadat beide reporters tot het hoofdkwartier van het MBF zijn doorgedrongen, komen ze in allerhande moeilijkheden terecht. Een interessant gegeven dat echter nogal matig uitgewerkt is. Tekenaarster Erika Raven en scenarist Marcel Rouffa leveren met dit album een vrij matig stripverhaal af. De karaktertekening laat, op het hoofdpersonage na, te wensen over. En het verhaal kabbelt rustig voort, zonder veel tempowisselingen. Erika Raven krijgt met haar tekeningen het verhaal evenmin in een hogere versnelling. Laat deze tekeningen nog een dosis talent tonen, de inkleuring fnuikt het visuele genot van deze strip. Raven kleurt de tekeningen met een dosis zwart in, en dat is goed, want het resultaat zijn aantrekkelijke licht- en

schaduwefecten. Maar het toevoegen van de gebruikelijke inkleuring drumt deze effecten het hoekje in. Erika Raven zelf verklaarde dat de strip af is zonder bijkomende inkleuring. Maar zo'n album verkoopt slechter en uitgeverij Den Gulden Engel durft blijkbaar geen zwart-wit strip in z'n fonds opnemen.

Erika Raven kwam onlangs in de belangstelling omdat ze de stripgids-prijs kreeg — uitgereikt door een erudiete jury met onder meer Marc Sleen en Bob De Moor. Een enorme verrassing omdat deze prijs tot nog toe alleen aan tekenaars met een uitgebreide stripografie (Berck, Merho,...) uitgereikt is en Erika Raven vóór dit album slechts drie kortverhalen in tijdschriften publiceerde. We vermoeden dan ook sterk dat deze prijs op de eerste plaats als aanmoediging bedoeld is voor de nieuwe uitgeverij Den Gulden Engel, die een aanzienlijk stripfonds heeft. Een fonds waarin we zowel dwaze rommel (Iris, Dag & Heidi), kinderstrips (Kramiekske, Annie en Peter) als baanbrekend werk (Detective Dombret, De Onnoembaren) in terugvinden. We willen het talent van Erika Raven niet in twijfel trekken, maar met deze bekroning is de prijs omgetoverd tot een aanmoedigingsprijs. (CV)

Jozef van den Bergs Pleisterplaats

Uitermate middelmatig

Jozef Van den Berg heeft het niet getroffen in deze wereld. Nadat hij in vroegere voorstellingen op de dool geraakte in de woestijn, of als schipbreukeling aanspoelde op een onbekend strand, begeeft in zijn nieuwe voorstelling z'n karretje

het, op weg van Boedapest naar Parijs.

De voorstelling vertelt het verhaal van de verdwaalde en door autopathie opgehouden zwerfer, die op een verlaten plaatsje langs de weg de 'pleisterplaats' ontdekt, een paradijs-

lijke omgeving met een wit strand, een blauwe zee en een hemelshoog bed. Een heerlijk gevoel van eenzaamheid, rust en stilte wordt echter verbroken door de aanwezigheid van een heel klein vrouwtje, dat een akkordeon en een piano met zich mee brengt.

Van den Berg is niet op haar aanwezigheid gesteld, maar Mevrouw de Heks (*la femme distinguée* uit Van den Bergs poppenfamilie) beslist dat het vrouwtje mag blijven. Ter verantwoording van dat besluit betuigen zij en meneer de Koning (een ander individu uit de Familie) hun liefde voor mekaar. Van den Berg krijgt langzaam in de gaten wat de bedoeling is, maar hij zal zich pas dan kunnen verenigen met het vrouwtje, wanneer hij afscheid heeft genomen van zijn familie.

Van den Berg schakelt in zijn voorstelling een reeks grapjes aan elkaar en doorspekt die af en toe met een serieuzere beschouwing.

Motieven die in de voorstelling regelmatig terugkeren, zijn de noodzaak en de waarde van de stilte, de pleisterplaats als moment van bezinning, vanwaaruit je een andere richting kan uitgaan, de tematiek van het verliezen ("Wat je werkelijk bezit, verlies je niet").

Die thema's worden echter niet dieper uitgewerkt. Ze worden eventjes opgegooid om dan weer te verdrinken in het amusementsaspect van de voorstelling. Want ook daar wordt op gemikt. Jozef van den Berg wil zijn publiek amuseren en maakt grapjes over dat publiek, over zijn eigen manier van teater maken, over situaties uit de voorstelling zelf, over zijn sukses, over vroegere voorstellingen,...

Maar ook dat maakt de voorstelling niet boeiend: de grapjes zijn meestal net niet goed genoeg, om er voluit mee

net niet goed genoeg om er voluit mee te kunnen lachen.

Zelfs wanneer de voorstelling een evolutie in het teaterwerk van Van den Berg zou symboliseren, dan wordt dit op een oninteressante manier gebracht. Van den Berg neemt sikkend afscheid van zijn poppenfamilie, die in zee verdwijnt en zoekt dan arzelend toenadering tot het meisje. Ontroerd bedoeld, maar de combinatie van een slechts oppervlakkig aangehaalde tematiek en af of niet leuke grapjes, die de voorstelling van tijd tot langdradig maakt, laat ook deze emotionele scènes de mist ingaan. Je

ziet het voor je ogen gebeuren, maar je voelt het niet in je buik.

Technisch loopt alles perfect: het stemmenspel van Van den Berg, het als in een droom opduiken van de pleisterplaats, de leuke rekvisieten, de grappige verrassing in verband met het kleine meisje aan het eind van de voorstelling. Maar niets grijpt je echt

aan. Je zit er zo een beetje op te kijken zonder dat je er, in welke zin dan ook, iets bij ervaart.

Jozef van den Berg blijft misschien best een tijdje langer onderweg, richting inspiratieland, alvorens nog eens aan te spoelen of nog eens te stoppen langs de kant van de weg.

Carla Rosseels

Het leenrecht

5 frank per boek?

Momenteel is er heel wat te doen rond de plannen van gemeenschapsminister van cultuur Dewael om de bibliotheken te hervormen, meer in het bijzonder rond het ontwerpdekreet ter invoering van het leenrecht. Leenrecht kan in de neo-liberale visie van Dewael gedefinieerd worden als een vergoeding die schrijvers ontvangen, ter compensatie van de inkomstvermindering die zij ondervinden door het veelvuldig ontlenen van hun boeken in de bibliotheken. Deze vergoeding moet verhaald worden op diegenen die daadwerkelijk van de service van de bibliotheken gebruik maken, de bibliotheekgebruiker dus.

De reacties op het ontwerp van dekreet laten er geen twijfel over bestaan: de uitgevers en de auteurs staan met hun standpunten lijnrecht tegenover de openbare bibliotheek (OB)-wereld.

De auteurs, gegroepeerd in de actiegroep 'leenrecht', voorgerezen door Monika van Paemel, ijveren voor een verbetering van het statuut van de Vlaamse schrijvers. Een eerste stap in de goede richting zou het leenrecht zijn, waardoor elke schrijver een vergoeding zou ontvangen op basis van het aantal uitleeningen van zijn boeken.

Ook de uitgevers ijveren voor het leenrecht. Hun éénmalig verkocht boek wordt talloze keren uitgeleend, zonder dat ze daar beter van worden. Toch dragen zij het risico bij het uitgeven van boeken, en zal bij afnemende aankoop (ondermeer door veelvuldig bibliotheekbezoek) de opslag dalen en de prijs stijgen, wat leidt tot een vershraling van het aanbod en de kwaliteit.

De discussie of de uitgevers al dan niet tot de begunstigen zouden behoren, is echter nog niet afgesloten.

De OB-wereld bundelde haar krachten in het actiecomité 'SOS. Openbare Bibliotheken' en verzet zich resoluut tegen de invoering van het leenrecht. Uitgaande van de terechtte vraag (en daar is iedereen het over eens) naar een billijke auteursvergoeding, stelt de OB-wereld dat het leenrecht geen afdoende antwoord biedt. Er zullen belangrijke organisatorische (het innen van het geld, het berekenen van welke auteur hoeveel krijgt) en financiële lasten op de bibliotheken gelegd worden en de drempel voor bibliotheekgebruik zal verhoogd worden zonder dat daarmee iets fundamenteel verandert aan de situatie van de auteurs, aldus 'SOS. Openbare Bibliotheken'.

Over deze argumenten pro en contra valt een boompje op te zetten. Bij de vraag naar het werkelijke verlies dat auteurs en uitgevers lijden door het gratis uitleen van boeken in de bibliotheken, moeten enkele bedenkin-

gen gemaakt worden. De bibliotheken zijn grote afnemers van boeken en de bigboekruikers zijn vaak de grootste boekenuitgevers.

Is die bibrefak alias boekenkoper dan niet bereid om 5 frank per boek of eventueel een jaarlijks abonnementsgeld te betalen? Natuurlijk wel, dat deel van het publiek zal ondanks de leesbelasting niet uit de bibliotheken wegblijven. Anderen echter wel. Voor de onderste lagen van de bevolking is elke financiële drempel te hoog. Ook de inspanningen die vanuit de bibliotheeksector gedaan worden voor specifieke doelgroepen, namelijk migranten, mentaal gehandicapten, moeilijke lezers, bejaarden... komen door het heffen van een leesbelasting in gevaar.

De auteurs zelf zullen met de alomtes die ze via het leenrecht toegestopt zullen krijgen, niet veel beter af zijn. Bibliotekaris Buyle van de OB-Aalst berekende dat 8% van de ontleende boeken in zijn bibliotheek van Vlaamse auteurs zijn. In Groot-Brittannië waar leenrecht ingevoerd is, gaat het leeuwenaan deel van de opbrengst naar schrijvers van thrillers, familieromans en stationlitteratuur...

Zo leidt de hele discussie rond het leenrecht tot één fundamentele bedenking. Staan in deze discussie niet de verkeerde partijen tegenover elkaar?

De auteurs en het boekenbedrijf hebben immers alle belang bij een goed draaiende bibliotheeksector. De bibliotheeksector van haar kant moet de belangrijke maatschappelijke functie als "verspreiders van literatuur en verstrekkers van informatie aan de gehele bevolking, ook aan de economisch zwakkeren" (Ludo Simons) blijvend kunnen waarmaken.

De invoering van het leenrecht belemmert de OB in het uitwerken van haar functie en is voor de auteurs een pleister op een houten been: een structurele oplossing en regeling voor een billijke vergoeding biedt te zeker niet.

Trui Moerkerke
Hilde Van den Bulck
Griet Vergaewen

PLUK

Terug naar afstuderen

Momenteel sta je natuurlijk voor een muur: straks heb je eksamen en je realiseert je alleen dat je daarvoor moet, zonder goed te weten hoe het is eens het allemaal achter de rug is. Maar eens promoveer je toch en dan moet je natuurlijk van wangen weten: werkstatuten, werkloosheid, dat zijn zo van die dingen waarvan je op de hoogte moet zijn. Ziekteverzekering, kinderbijslag, vakantiewerk, dienstplicht (ach ja, dienstplicht...).

En de studententijd, die komt nooit meer weer. Tenzij in de memoires, een flink stuk geromantiseerd (ach, geromantiseerd...).

Informatieavond voor afgestudeerden.

Dinsdag 12 mei 1987 om 20.00 uur in de Kleine Aula.

Tijdens deze informatievergadering zal de nieuwe uitgave van de brochure "Dag Unief, wat nu?" gratis aan de deelnemers uitgedeeld worden.

MM

Eigenlijk is jong sterven oninteressant. Neem nu James Dean. Die jongen begaf het voor hij de kans kreeg om een goed akteur te worden. Of tenminste: voor hij de kans kreeg om voor zichzelf uit te maken dat het maar knudde was wat hij presteerde. Marlon Brando had daar wel de tijd voor, wat hem in staat stelde met een superieure charme enkele snertrollen neer te zetten.

Greta Garbo zag dat anders: stoppen op 35 jaar en daarna een beetje proberen te leven. Dat is veel verstandiger dan jong sterven, want Marilyn Monroe bijvoorbeeld heeft nooit de kans gehad haar eigen retrospectieftes te zien. Zonde.

Kleine retrospectieve Marilyn Monroe.
Naar aanleiding van 25 jaar dood. Met Niagara, The Seven Year Itch, All about Eve en Some Like it Hot.
Voor details: zie Agenda.

Salvador De Witte

El Salvador is nog steeds een van de te vele brandhaarden in deze blijkbaar toch niet zo fraaie wereld. Ene president Duarte zwaait er nu al sinds 1980

de plak. Geen reden om te juichen, zo zeggen de guerrilleros. Boeren en arbeiders wachten nog steeds op de uitvoering van het zogenaamd Sociaal Pakt. Van de dollarstroom van de VS komt maar bitter weinig terecht bij de bevolking. Met de mensenrechten is het er zeer slecht gesteld.

Vandaar dus die guerrilla, die overigens ook steunt op mensen van hier: medici die in El Salvador hun steentje willen bijdragen, en die terecht komen in de verzetsbeweging aldaar. Niet zonder gevaar overigens. Geregeld sijpelen berichten door over in de gevechten overleden langdenoten. Zo bijvoorbeeld Michael De Witte: als arts voor de bevrijdingsbeweging FMLN was hij vaak in de eerste linies aanwezig, om oorlogsgewonden zo snel mogelijk in verzorging; overleden op 8 februari 1987.

Rita Van Obbergen (die zelf ook in El Salvador werkzaam geweest is en daar zwaar gewond werd) zegt over haar motivatie: "Gedreven door louter humanitaire overwegingen ga je beter niet naar El Salvador. Je dient een duidelijke politieke keuze te maken, een bewuste keuze voor de armen, voor de revolutie, voor een leven als guerrillero".

Herdenkingsviering Michael De Witte.
Do 14 mei om 20.00 uur in Aud. Ves.

Videodorant

Sinds God de televisie heeft uitgevonden zijn we nergens meer veilig. Waar de muziek ontplooft moet ook het beeld terecht komen: op het behang. Video heet dat dan. Gelukkig lopen er nog mensen rond die van de nood een deugd weten te maken. Die maken van video dan een kunststuk en met wat geluk vallen die dingen ook nog te bekijken. Let wel: Kijken!

Video.
Ma 11, wo 13, ma 18 en di 19 mei in de Vlamingenstraat 83. Met onder andere video's van Jean-Luc Godard, Peter Greenaway en John Adams.
Voor details: zie Agenda.

Deze foto was mooier voor de lay-out...

(Foto Hendrik Delagrangé)

14 dagen seksualiteit

Lesbiennes en kinderen

Waarom kun je niet gewoon doen? Ben je een mannenhaatster? Gaat dat wel, als lesbiennes een kind opvoeden? Wie is het mannetje, het vrouwtje? Allemaal vragen die je te horen krijgt als je lesbisch bent en voor lesbisch ouderschap kiest. En allemaal vragen die op een of andere manier aan bod kwamen op de eerste dag van de "Veertien dagen seksualiteit", een organisatie van de Roze Drempel, het Jongeren Advies Centrum (JAC) en het Vluchthuis van Leuven.

De avond begon met een getuigenis. Hermine praatte over haar relatie en haar moeder-zijn: ze heeft een zoonje van drie en is zwanger van haar tweede kind. Eigenaardig genoeg noemt ze zichzelf 'homo', het woord 'lesbisch' vindt ze een etiket, een diskriminerende term.

Die diskriminatie is dubbel: er zijn ongelijke kansen omdat men vrouw is, en omdat men lesbienne is. Lesbiennes zijn niet noodzakelijk radicale feministen: de eerste term slaat vooral op het emotionele (houden van vrouwen), de tweede op een politieke keuze. Voor Hermine hangt het lesbisch zijn wel samen met het feminisme: door het openlijk uitdrukken van gevoelens van liefde voor vrouwen (de *coming-out*) stond ze open voor het feminisme. Ze stelt dan ook dat een lesbische relatie een gelijkwaardige relatie is: er is geen knecht of meester, er zijn geen immense verschillen qua emoties en gedragingen, er is geen rollenpatroon (geen "mannetje, vrouwtje"), en er wordt gekozen voor taken.

Maar er zijn ook negatieve aspecten: de buitenwereld kan ambivalent of diskriminerend reageren. Zo ziet de RVA een lesbisch koppel met kinderen, maatschappelijk gezien, langs de ene kant niet als een gezin (het is een alleenstaande ouder), maar langs de andere kant weer wel: het is wel een gezin als het op inleveren aankomt.

De omgeving kan negatief reageren en het koppel vragen of ze wel goed weten wat ze de kinderen aandoen. Dit psychisch geweld richt zich niet alleen op het koppel, maar zal later ook de kinderen treffen, zodat ze wel degelijk sterker zullen moeten staan. Volgens Hermine kan op dat moment de echte *coming-out* helpen. De ouders (toekomstige grootouders) kunnen nuchter reageren, "aha, bedankt", als ze horen dat één van de partners zwanger is. Op het werk kunnen er moeilijkheden ontstaan, die, zoals bij Hermine, leiden tot ontslag.

En wat met de wens om kinderen te krijgen? Bij Hermine evolueerde dit van "bevriezen" (er niet aan denken,

het niet mogelijk achten) tot het aan bod laten komen: "Ik wil graag kinderen." Een telefoontje naar de spermabank was het begin. Dan volgden er vragen: waarom wil je kinderen? Is jullie relatie stabiel? Kan je het kind een geborgen thuis geven? Hoe is de relatie met je ouders, familie, vrienden...? Hoe voel je je als lesbienne? Een beetje stevig? Er was ook een verplichte psychologische begeleiding: er werd gepraat over beleving en uiting van het lesbisch-zijn, over hoe het kind daar in kon passen, enzovoort.

Kiezen

Uiteindelijk beslist dan een team of het koppel sperma krijgt of niet. In België mag je als lesbisch koppel niets van het fenotype (het uiterlijk als resultaat van aanleg- en milieu-factoren) van de donor kiezen: "Je hebt geen voorkeur voor mannen, dus ook niet v.o.r. een bepaald uiterlijk." Een koppel met een heterorelatie mag wel kiezen, zolang dat het kind een beetje op de vader gelijkt, en (als er geen duidelijk merkbare problemen zijn) moet er ook geen psychologische begeleiding gevolgd worden. Als het team beslist dat er sperma wordt gegeven, koopt het koppel een Kunstmatige Inseminatie Donor-kaart (KID), en kan de medische ingreep gebeuren. Er wordt geen vooronderzoek gedaan naar vruchtbaarheid zodat de vrouw evenwel kans heeft om zwanger te worden als iemand anders. Er gebeurt wel controle op rubella en toxoplasmose. Bij de beslissing wie van de twee het kind gaat baren, spelen vooral emotionele (schrik voor de bevalling) en maatschappelijke aspecten (weerslag op het werk) een belangrijke rol.

Maar waarom een kind van de spermabank en niet van een van je beste vrienden? Hier zijn meerdere redenen: stel dat het kind van een vriend is, dan kunnen mensen dat ook zien, ze kunnen in het kind die vriend herkennen. Bij een donor-kind ken je de genetische achtergrond (chromo-

somenkaart van de donor) en er is anonimiteit. Vader-rol en recht krijgen geen kans.

In plaats van met KI, kan men ook *in vitro* (bevruchting van een eicel buiten het lichaam van de moeder) werken. Dit is echter veel vermoedender en moeilijker: dikwijls bloedgeven, urine verzamelen, hormonen toegediend krijgen... zijn allemaal noodzakelijk. Men probeert ook de eisprong bij beide vrouwen op hetzelfde ogenblik te krijgen. *In vitro* is wel goedkoper door tussenkomst van het Ziekenfonds. Op juridisch vlak zijn er recent verbeteringen gekomen door de gelijkstelling natuurlijke/wettelijke kinderen. Hierdoor is het niet meer nodig je eigen kind te erkennen en te adopteren en krijgt het, net zoals elk ander kind, erfrechten.

Hermine besloot met de wijze opmerking dat ze alleen gepraat had over haar relatie, haar moeder-zijn en niet over de lesbische relatie of de lesbische moeder. Dit relativiseert natuurlijk veel, maar toch blijven er vragen. Is een lesbische relatie per definitie een relatie met gelijkwaardige partners? Waarom veronderstellen dat een heteroseksuele relatie per definitie een knecht-meesterrelatie is? Waarom zeggen dat er in een lesbische relatie geen immense verschillen zijn qua gevoelens en gedragingen als het zo is dat specifiek vrouwelijke en specifiek mannelijke gevoelens en gedragingen niet bestaan? Waarom drogreden aangeven voor het feit dat er minder lesbiennes zijn dan homo's, zoals: veel vrouwen zijn gehuwd, veel vrouwen zijn financieel afhankelijk van mannen?

Na de getuigenis werd een video getoond die eigenlijk niet veel meer bracht dan wat Hermine al verteld had. Na de video kon het (overigens weinig talrijke) publiek vragen stellen. Veel nieuws brachten deze niet: ze waren vooral praktisch en persoonlijk.

Al bij al kon deze avond toch geslaagd genoemd worden. Dit was vooral te danken aan de manier waarop Hermine haar verhaal bracht. Er werd niet zuerdig gedaan over het lesbisch-zijn, er zat geen zelfbeklag onder het gediskrimineerd worden. Hermine beëindigde de avond: "Kom, we gaan een pint pakken."

Hilde Van Muylen

HET SLIKJ DER ZINNEN

PORNOGRAFIE IN BELGIË

PETER VERMEERSCH

UITGEVERIJ KRITAK

Pornografie in België

Vies, vuil, onnozel

"Kutopia is in kaart gebracht", zo stelt Peter Vermeersch na de publicatie van zijn boekje *Het Slijk der Zinnen*. Kutopia? Wel ja, Kutopia: het landschap van de pornografie in België. Of: hoe een taboe-wereldje funktioneert in een landje vol taboes.

Het Slijk der Zinnen. Pornografie in België is de gepopulariseerde versie van de licentiaatsverhandeling die Peter Vermeersch als communicatiewetenschapper maakte. Je zal het maar meemaken: je op een wetenschappelijk verantwoorde manier verdiepen in pornografische borsten, pornografische penissen (tot 54 centimeter lang) en pornografische erecties. Een afstompend en deprimerend werkje; de auteur laat daar geen twijfel over bestaan: "Na anderhalf jaar sociale wetenschap kan ik geen wel lustige borst meer zien, en over geen fenomenale ejaculatie meer lezen. Ik zet en punt achter mijn proefschrift, kleef er een leuke titel op — *Kuifje in Kutopia*. Een inleiding tot de Belgische pornografische pers — en krijg er een tijdje later van de Vrije Universiteit Brussel zelfs een diploma voor." Vermeersch is na zijn studie niet bepaald een voorstander van de pornografie geworden. Integendeel: "Wat met tot grote verontwaardiging brengt, is het feit dat ik af en toe gedwongen ben de censor overschot van gelijk te geven. Dat pornografie een aanfluiting is van de goede zeden, is voor mij van geen tel; dat de meeste pornografie een aanfluiting van de goede smaak is, wél. Meer dan de gevangene van rigide wetsbepalingen, is de pornograaf de gevangene van zijn eigen middelmaat." Geen voorstander dus, maar ook geen echte tegenstander. De meest infantiele houding die de overheid kan aannemen tegenover pornografie is immers het verbieden ervan. Daarvoor is pornografie te belachelijk, te marginaal, te onnozel. De beste houding blijkt namelijk deze: legaliseer het, dan ben je van het probleem verlost. Denemarken heeft in 1967 pornografie gelegaliseerd, waarna de verkoop een korte piek bereikte (nieuwsgierigheid), om daarna stiltejes weg te zinken in de zee van wat ooit taboe geweest is. Idem dito voor Nederland.

Alleen België blijft de ogen sluiten: "In België worden alle opgerichte penissen en alle clitorissen die porno-bladzijds opfleuren, overplakt of weggekrabd. (...) Grappig natuurlijk,

maar bovenal tragisch." De Belgische censuur van de pornografische pers is in de eerste plaats belachelijk, in de tweede plaats inefficiënt en in de derde plaats handig voor... de Belgische pornografische pers. Om het over het belachelijke te hebben: de foto's moeten er nagenoeg allemaal aan geloven, de teksten *nooit*. "In een goor ding als *Sadoma* bijvoorbeeld, worden onschuldige schaamlipjes weggecensureerd, terwijl in de begeleidende verhalen tepels en clitorissen wellustig mogen worden afgesneden".

Bovendien is censuur inefficiënt, want een wip over de grens levert de ongecensureerde *Penthouse* op, de gave *Sensueel*.

De wetgever wil of kan niet eens bepalen wat mag en wat niet mag. Onduidelijkheid alom: de wet spreekt alleen over "de goede zeden", maar daar hebben de pornografen weinig aan. En zo komt het dat een *de facto* kompromis tot stand gekomen is: het parket bepaalt wat kan en wat niet kan op straffe van inbeslagname. De verschillende partijen die erbij betrokken zijn drijven op dit kompromis: het voorkomt immers buitenlandse marktpenetratie, omdat de buitenlandse pornografische pers *harder* is (en dus door het verdeelcentrum AMP volgeplakt wordt met zwarte streepjes) en omdat vrienden bij het parket en bij AMP onontbeerlijk zijn. "Censuur als gedroomde bescherming van de belangen van de Belgische pornobazen. Prachtig gewoon".

En ga zo maar door. Veel heisa om een onnozel fenomeen dus. Voor wie aan die onnozelheid nog zou twifelen heeft Vermeersch zelfs een porno-verhaal van 4 pagina's opgenomen. Daarvoor moet je het boekje zeker niet kopen, want "het naakt in slechte porno is tautologisch, de erectie van de gebruiker is evenzeer tautologisch. Hij heeft een erectie, omdat hij een erectie heeft". En pornografie is pornografie omdat je het met één hand leest (Maréchal de Luxembourg, 18de eeuw).

Maar *Het Slijk der Zinnen* is verder wél een vlot geschreven boekje. Met meer humor dan porno kan bieden en gelukkig *zonder* illustraties. Voor een tautologische erectie moet je dus eigenlijk elders zijn. Voorlopig over de grens dus.

Didier Wijnants

Peter Vermeersch, *Het Slijk der Zinnen*. Pornografie in België, 93 blz., Kritak, 1987.

ZELFSTANDIG BEGINNEN — Voor de laatste jaren en afgestudeerden die het "zelfstandig" willen proberen organiseerde de Coördinatie Commissie Plaatsingshulp voor de eerste maal een heuse contact- en informatienmiddag. De lezingen in de promotiezaal van de Hallen hadden het zowol over het opstarten van een onderneming in al haar facetten, als over het statuut van het vrije beroep. Simultaan liep er ook een info-beurs waarop wij opmerkelijk veel banken vertegenwoordigd vonden, naast het hele gamma van officiële diensten. Al bij al misschien wel goed bedoeld, doch de grote massa liet er zich niet zien. Amper honderd geïnteresseerden bleken immers op zoek naar informatie over het "zelfstandig" leven. (Foto Peter Vermeiren)

Vanaf nu worden studenten gesubsidieerd door ontwikkelingssamenwerking.

Als ze op pensioen zijn.

Sjarel in Libanon

Allah is groot en Mohammed is zijn profeet. Dit zegt echter niets over de rol van Sjarel Rens in dit heelel. Ex-rijkswachter Charel Rens is in de jaren zestig in Leuven neergestreken en is sindsdien niet meer weg te denken uit deze universiteitsstad. Hij is er als het ware het geweten van geworden. Met veel verbaal geweld klaagt hij de zedeloosheid van de huidige studentengeneratie aan. Zo kennen de meeste studenten 'de Sjarel', schrik van de Alma maar ook oprichter en bezieler van het Universitaire Gele Kruis. Minstens één maal in het jaar onderneemt hij een expeditie naar het buitenland, om er de nood te lenigen, zoals hij zelf schrijft. Meestal is dat Libanon, vorig jaar was dat Nicaragua. Ook stuurt hij pakketten met

materiaal op naar die landen; een uitrusting voor een ziekenhuis vond vorig jaar de weg naar Nicaragua. Dit jaar trekt hij naar Libanon, gefinancierd door Ontwikkelingssamenwerking. Die hadden een budget van 3 miljoen opzij staan voor een hulpactie aan het door oorlog getroffen Libanese volk. Het geld zou gegeven worden aan een niet-goevernamentele organisatie, Sjarel, die gewoonlijk met bedelen geld bij mekaar krijgt om zijn werk te financieren, was dit te weten gekomen en heeft dan maar een voorstel geformuleerd naar ABOS toe. Het project van het Universitaire Gele Kruis werd goedgekeurd en dus stapte Sjarel op 10 mei op het vliegtuig naar Libanon. Leuven is zijn geweten voor een tijd kwijt.

Veto sprak met Kristien Hemmerechts Feministische kritiek: een luxe?

Het zal je maar overkomen: een boek schrijven, en nog voor datzelfde boek gepubliceerd is, er al bekroond voor worden ook. Recent was dat het geval met *Een Zuil van Zout* van Kristien Hemmerechts. Door dat boek werd Hemmerechts bekend bij een breder publiek, maar ook voor haar romandebut was Hemmerechts al een dame met naam. Binnen de wereld van de literaire kritiek toch, en meer bepaald als "feministisch kritikus".

Het was over dat "deel" van Hemmerechts dat Veto een gesprek met haar had, in afwachting van een gesprek over de roman?

Bij het werk aan mijn doctoraat over de romans van Jean Rhys gebruikte ik de traditionele strukturalistische modellen. Die modellen worden aangeboden als ideologisch neutraal, niet-gekleurd. Dit gaf problemen bij mijn onderzoek: de tekst weigerde de opgelegde structuur."

Lawrence

We kunnen — ondanks enig schuldgevoelen om die ontmaskering — toch niet om die ene vraag heen. Wat is feministische kritiek in godsnaam?

"Eerst en vooral kan het sterk tematisch zijn. Bij het lezen van een roman kan je letten op rolpatronen, seksisme, de verdeling en het voorkomen van de mannelijke en vrouwelijke personages. Welk beeld wordt er van de vrouw gegeven. Zo heb je de stereotypen van de hysterische naast de maagdelijk-engelachtige vrouw.

Wat me hier weer bijzonder interesseert is dat teksten worden aangeboden als neutraal, terwijl ze wel degelijk ideologisch gekleurd zijn. Iemand als Kate Millet heeft dit aangetoond bij Lawrence, Mailer en Miller. Zo heeft de kritiek Lawrence steeds voorgesteld als een voorvechter van seksuele bevrijding. Wat Lawrence echter doet is de fallische seksualiteit verheerlijken zonder aandacht voor de vrouwelijke seksualiteit. De vrouw wordt hierin niet seksueel bevrijd. De heerdende ideologie wordt niet meer als ideologie herkend. Naast die tematische aanpak kan je ook meer specifiek het taalgebruik gaan onderzoeken. Een ander belangrijk probleem is de grenswestie. Volgens de theorie zijn schrijfters gesitueerd binnen een grotendeels mannelijke traditie. Je hebt een aantal gekanoniseerde genres zoals de Bildungsroman, het sprookje, de Gothic Novel.... De schrijfter moet wel werken met de reeds bestaande genres. Gilbert en Gubar hebben onderzocht hoe je echter steeds een onderminning krijgt van het heersende

genre op bepaalde niveaus. De schrijfter doet alsof ze zich konformeert, maar in werkelijkheid is het een onderminning. Het meest problematische is echter de tekstuele aanpak. Volgens mij is het niet zo dat er iets als een typisch 'mannelijk' of 'vrouwelijk' schrijven bestaat. Stijl hangt niet samen met het biologisch geslacht, zoals bijvoorbeeld Elaine Showalter wel beweert wanneer ze het heeft over een eigen vrouwelijke traditie. Er is wel een patriarchale ideologie, er zijn welbepaalde literaire normen. Die normen zijn wel door de mannen gedefinieerd, omdat zij nu eenmaal in de machtsposities zitten".

Pamfletten

Tenslotte hebben we het nog even over hoe Kristien Hemmerechts haar eigen positie als wetenschapster, schrijfster en feministe bejukt.

"Het bezijnzamen met feministische kritiek is geen direkte politiek, het gaat niet onmiddellijk over de positie van de vrouw. Het lijkt een soort luxe-bezigheid, want je zit in een erg comfortabele positie als blanke middenklas-vrouw. Dat is trouwens een kritiek die je vaak krijgt. Ik heb dat dikwijls ook erg emotioneel beleefd op feministische bijeenkomsten. Het heeft echter volgens mij geen zin een plaats in de academische wereld te weigeren. Je kan wel van binnenuit een zeker bewustzijn teweeg brengen aan studenten en collega's, wat dan wel een soort politieke functie heeft. Ik sta niet op de barricades, ik schrijf geen pamfletten. Literatuur is in zekere zin een luxe-produkt, maar de werking van literatuur is echter complex. Je kan het effect op lange termijn niet meten. Als wetenschapster heb ik geen vastomlijnde ambitie. Ik wil me wel bezighouden met het verzorgen van een publicatie. In dat soort werk zit wel het gevaar dat je aanzien wordt als het gezag in een bepaald domein. Dat wil ik niet en dat kan ik niet".

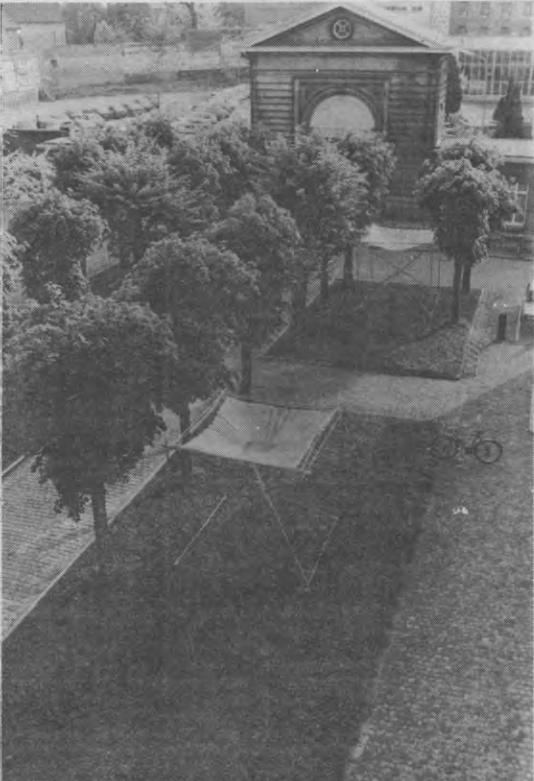
Jan Mertens

ZOEKERTJES

- De gemeente Vlamsterdam verkoopt nog enkele van haar straatnaamborden als collector's items. Bel 22.00.22 en vraag naar Vlamix van Sint-Aldegondse. Haast je voor ze op zijn.
- Opgeschoten student verkoopt zijn jongensfietsje (10-12 jaar), prijs overeen te komen. Blijde Inkomststr. 11, vragen naar Carl Goverts, 22.00.22.
- Gezocht: gemeenschapshuis voor min. 4 personen binnen de ring of info om eraan te denken. Bel naar 015/51.57.91. Vraag naar Jan.
- Voor T: twintig zoekertjes maken ook een artikel.
- Gevonden: kettinkje Isabelle ingegraveerd op kampus Heverlee gebouw G, af te halen bij Griet Goudbloemstr 42, Leuven.
- Gevonden: sleutelbos in grijs leerachtig etui op weg van Plus naar kampus Heverlee. Te verkrijgen op Cité blok 10/2 kamer 203 bij Geert.
- Te koop: stereo (P.U. turnerversterker, cass, 2 boxen. Zw. 22.56.68
- Voor tikwerk: 016/ 26.09.37.

- Verloren: goudbruinkeurige bril in rood doosje. Om het doosje staat de naam Nico. Terug te bezorgen bij Nico Winters, R. Vanderveerlaan 10, Leuven.
- Voor al uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en wiskundige karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders. 011/43 2082.
- Het betere typwerk: op tekstverwerker. Engels, Nederlands, Frans, Spaans. Bel 016/234626, n 18u. Studentvriendelijke prijzen.
- Tekstverwerking-dactylografie, zw Ridderstraat 6, Leuven. Tel. 016/23.50.64.
- Leren bruine portefeuille verloren in Tiense of Muntstraat. Graag terugbezorgen bij Kim, Zeelstraat 10, Beloning verzekerd.
- Tesiskافتen: subliem gezet, snel verzorgd. Studentvriendelijke prijzen. Alfaset, 's Meiersstraat 5.
- Wat is alfaset?
- Gezocht voor Industria: verantwoordelijken voor cursusdienst, feestcomité, studentenraad, sport, cultuur ea.... Aanmelden vuurkruisenlaan, Haaker Roy, Mgr. Vanwaeyenberglaan 1/11, 3000 Leuven.

- T.K. Copymachine Nashua 5108, splinternieuw! Drukt ook in kleur. Slechts 35.000 Fr. Info: Diestsevest 71 Leuven. Tel. 016/23.13.55.
- Te koop: wetenschappelijke calculator op zonne energie Tandy EL40, 1 jaar oud met instructieboekje. Prijs o.t.k (winkelprijs 1995) z.w. Luc Dolmans, Blijde Inkomststraat 68 kamer 6%
- Laat uw thesis/eindwerk verzorgd en professioneel op tekstverwerking typen. Jaren ervaring. Tel 26.01.66, na 18 uur.
- Ruime kamer voor overname, prijs 3400 Fr. (alles inbegrepen), vanaf 1 juni, Tiensestr. 140 (wereldwinkel naast Acco). Vragen naar Philippe of Heidi, of berichtjes nalaten.
- Help! Door een fout van het verbond hebben wij (350 scouts) geen tenten voor onze kampen in de 2e helft van juli! Kan jij ons aan tenten helpen. Edwin Klaps, Thomas Morus A76.
- DE JANET NR 12, blad van het Roze Actiefrent verkrijgbaar bij boekhandel Plato of PB 73 3000 Leuven 3 (50Fr bijvoegen).
- Hoera Ronny heeft koffie gezet, volgende keer beter.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren, e.d.) zijn gratis; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redactie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

Helemaal in overeenstemming met het originele concept van Muurtoerisme is Vlamsterdam weer stilaan Leuven aan het worden. De "la défense d'afficher"-panelen worden langzaam weer de prooi van hongerige plakkers die vooral niets te zeggen hebben. Uit paar sentiment omdat het voorbij is nog even een foto van de Valk waar het heel even iets mooier was dan anders. (Foto Jeroen Revalk)

